

Arrest

**nr. 352 000 van 27 augustus 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 maart 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 343 553 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 april 2026 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wordt.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2025 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 12 november 2025 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Bulgarije, richten de Belgische autoriteiten op 30 januari 2026 een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten, die op 9 februari 2026, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 24 maart 2026 treft de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Bulgarije de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26quater is de thans bestreden akte, die op 26 maart 2026 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: I.

geboortedatum: (...) 2004

geboorteplaats: Sarband

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te CIM om de overdracht aan Bulgarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N, I., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 04/12/2025 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 04/12/2025 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 29/10/2025 in Bulgarije geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Een tweede treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Bulgarije op 12/11/2025.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 03/10/2009. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene. Op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit bleek dat hij reeds in Bulgarije werd geregistreerd in het kader van een asielaanvraag werd op 09/12/2025 een informatieverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 met het oog op verkrijgen van relevante informatie betreffende de verklaarde leeftijd, het verblijfsstatuut en familieleden van betrokkene. Dit verzoek werd op 12/12/2025 beantwoord door de Bulgaarse instanties. Betrokkene is in Bulgarije gekend onder volgende identiteit: S., N., °(...)2004, NAT. Afghanistan.

Betrokkene legde een elektronische taskara neer met als geboortedatum (...) 2009. De datum leek echter te zijn gewijzigd en bij analyse van het document werd een andere geboortedatum vastgesteld, m.n. (...) 2004, de datum die door Bulgarije gehanteerd werd.

Op 15/01/2026 werd tevens een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven). De conclusie luidt als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat I. N. op datum van 15-01-2026 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.” De medische test toonde aan dat betrokkene ouder dan 18 jaar is. Zijn geboortedatum werd vastgelegd op (...) 2004.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 05/03/2026. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat zijn oom, zijnde N., S., ongeveer 48 jaar oud, in België woont en de Belgische nationaliteit heeft. Het gaat om een meerderjarig familielid met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Tenslotte verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in een andere Lidstaat verblijven.

Betrokkene legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen reis-of identiteitsdocumenten neer. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort.

Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de Dublin-Lidstaten in gereisd is via Bulgarije. Daar verbleef hij ongeveer één maand op een onbekende plaats in een gemeenschappelijke ruimte die niet leefbaar was.

Omdat België van in het begin zijn doel was, verliet hij Bulgarije en reisde hij via Servië (+/- één maand bij de smokkelaar), Hongarije (+/- één maand bij de smokkelaar) en onbekende landen naar België, waar hij op 04/12/2025 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij in Bulgarije niet wist hoe hij daar moest leven. Hij stelde dat hij minderjarig was en dat niemand hem wilde helpen. Hij gaf aan dat hij voor België gekozen heeft omdat zijn paternale oom er woont en omdat België een mooi land is om te wonen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat het geen goed land is om te wonen. Hij stelde dat hij bij zijn paternale oom in België wil zijn. Hij verklaarde verder dat de manier van leven in Bulgarije niet correct is, dat er geen toiletten en douches waren en dat hij meermaals ook geen eten gekregen heeft.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Bulgarije. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een verblijfstitel die door een lidstaat werd verstrekt.

Op 30/01/2026 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties. Deze stemden op 09/02/2026 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 09u00 en 14u00.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een/ lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met

betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 09/02/2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Bulgarije zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 09/02/2026 hebben de Bulgaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije zijn vingerafdrukken gegeven heeft aan de politie, wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Bulgarije geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Bulgarije de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betrokkene verklaarde dat hij voor België gekozen heeft omdat zijn paternale oom er woont. Omwille van deze reden uitte hij tevens bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije. We wensen echter op te merken dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Het in België verblijvende familielid van betrokkene kan ten overstaan van betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Verder wijzen we er op dat het EHRM in verscheidene arresten oordeelde dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Duffie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van betrokkene niet voorgelegd. We wensen tevens op te merken dat de tussen betrokkene en zijn oom bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder".

We wensen verder op te merken dat betrokkene als verzoeker om internationale bescherming onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn valt en dat hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning ook niet aangewezen is op zijn familie. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan

worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België een mooi land is om te wonen. Hij verklaarde dat hij in Bulgarije niet wist hoe hij daar moest leven, dat hij minderjarig was en dat niemand hem wilde helpen. Hij stelde dat hij niet kan terugkeren naar Bulgarije, dat het geen goed land is om te wonen. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

We wensen tevens op te merken dat Bulgarije verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat de manier van leven in Bulgarije niet correct is, dat er geen toiletten en douches waren en dat hij meermaals geen eten kreeg, wensen we vooreerst op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verder wensen we te benadrukken dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We wensen tenslotte te benadrukken dat als de Bulgaarse instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een bron betreffende internationale bescherming en opvang van verzoekers in Bulgarije is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update" laatste update op 27.03.2025). Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de 'roadmap' werd vastgesteld dat behoefte bestaat aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentie omstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten en die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op. Aan de hand daarvan kunnen de lidstaten relevante informatie verstrekken betreffende de relevante rechtsbepalingen en hun praktische uitvoering.

De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel en 'levend' document gaat dat regelmatig door de Bulgaarse autoriteiten zal worden bijgewerkt. Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van Verordening 604/2013 te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde Verordening (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 49). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR ('State Agency for Refugees' het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 49 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-opened and continues after they are transferred back to the country', AIDA-rapport, pagina 81). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 81).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum

van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, pagina's 16 en 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, pagina 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, pagina 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (informatieblad, pagina 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22.518 in 2023 naar 1250 in 2024 (zie pagina 9 van het AIDA-rapport van 2024; en pagina 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina's 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om nietkwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, pagina 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was.

Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Betrokkene verklaarde dat de manier van leven in Bulgarije niet correct is: er waren geen toiletten en douches en hij kreeg meermaals geen eten. Het AIDA-rapport stelt dat de opvangomstandigheden in

Bulgarije bijzonder moeilijk blijven op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86).

Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).

Het AIDA-rapport maakt inderdaad melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 13-14).

In 2024 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de grens met Turkije en Griekenland en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 30). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 14-15, 33).

De gemiddelde duur van de procedure is in 2024 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2024 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertaling. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een

contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88-89).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de 3 dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen tevens te benadrukken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene werd gehoord op 05/03/2026 en verklaarde toen dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij gaf wel aan dat hij opgevolgd wordt door een arts voor zijn maagproblemen. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de

overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, blz. 90). In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, dat met materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

Op 27 april 2026 wordt de verzoeker onder escorte naar Bulgarije overgebracht.

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker betoogt in een eerste en enig middel als volgt:

“Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert dat er sprake is van schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten, in het bijzonder de artikelen 2 en 3, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 17 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en mechanismen om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat in een van de lidstaten is ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze, alsmede het beginsel van behoorlijk bestuur en de beginselen van voorzichtigheid en zorgvuldigheid.

Dat de tegenpartij zich ertoe beperkt te beweren dat de verzoeker bij terugkeer naar BULGARIJE daar niet het slachtoffer zal worden van onmenselijke en vernederende behandelingen die verboden zijn op grond van artikel 3 EVRM, en dat hij daar recht zal hebben op gezondheidszorg, huisvesting, ...

Uit de stukken die als bijlage bij dit beroep zijn gevoegd, blijkt echter dat de door de tegenpartij beschreven levensomstandigheden duidelijk niet overeenkomen met de omstandigheden die momenteel in BULGARIJE heersen.

De huidige levensomstandigheden zijn duidelijk niet in overeenstemming met de menselijke waardigheid en schenden bijgevolg artikel 3 van het EVRM.

- Erste tak : de minderjarigheid

Overwegende dat de verzoeker betwist meerderjarig te zijn en voegt trouwens een minderjarigheidsattest bij.

Dat indien dit Gerecht vaststelt dat de verzoeker minderjarig is, dient de bestreden beslissing onverwijld opgeschorst te worden.

- Tweede Tak: De opvangomstandigheden en de asielprocedure in Bulgarije

Overwegende dat het onaanvaardbaar is om in de bestreden beslissing te lezen dat de opvangomstandigheden in BULGARIJE in overeenstemming zouden zijn met de menselijke waardigheid. Deze bewering van de tegenpartij berust uitsluitend op het beginsel van wederzijds vertrouwen en in geen geval op de analyse van de rapporten van ngo's en verschillende regeringen.

Dat verzoeker kwetsbaar is, niet alleen vanwege zijn status als asielzoeker, maar ook gezien zijn jonge leeftijd.

Dat hij tijdens zijn verhoor door de tegenpartij ook heeft aangegeven dat hij in BULGARIJE is mishandeld.

Er zij aan herinnerd dat de tegenpartij, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verplicht is tot een zo grondig mogelijk onderzoek van de elementen die wijzen op het bestaan van een reëel risico op een behandeling die verboden is op grond van artikel 3 van het EVRM (M.S.S. tegen België en Griekenland, op. cit., § 293 en 388).

Dat de tegenpartij kennelijk heeft nagelaten een dergelijk onderzoek uit te voeren en daarmee bewust en opzettelijk de in het middel genoemde bepalingen op flagrante wijze heeft geschonden.

Dat deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft vastgesteld dat de toepassing van de voorschriften van Verordening 604/2013 een schending van artikel 3 EVRM kan vormen (Tarakhel tegen Zwitserland; M.S.S. tegen België en Griekenland).

Dat de tegenpartij zich niet blindelings kan verschuilen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers reeds geoordeeld dat „niet kan worden uitgesloten dat dit systeem in de praktijk in een bepaalde lidstaat op grote functioneringsproblemen stuit, zodat er een ernstig risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, in geval van overdracht naar die lidstaat, worden behandeld op een wijze die onverenigbaar is met hun grondrechten (arrest van 21 december 2011, N.S. e.a., C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punt 81)” (HvJ-EU, Grote Kamer, 19 maart 2019, Jawo tegen Duitsland, Zaak C-163/17, §83). Het Hof vervolgt met de opmerking dat „artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin II-verordening alleen betrekking heeft op de situatie die ten grondslag lag aan het arrest van 21 december 2011, N. S. e.a. (C 411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865), namelijk die waarin het reële risico van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest voortvloeit uit structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in de lidstaat die krachtens deze verordening als verantwoordelijk is aangewezen voor de behandeling van het verzoek, volgt uit de punten 83 en 84 van dit arrest en uit het algemene en absolute karakter van het in artikel 4 neergelegde verbod echter dat de overdracht van een verzoeker naar die lidstaat is uitgesloten in elke situatie waarin er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een dergelijk risico loopt tijdens of als gevolg van zijn overdracht. ” (§87).

Dat het rapport van de OSAR overigens bijzonder alarmerend is en benadrukt dat de verzoeker bij terugkeer naar Bulgarije de toegang tot een opvangcentrum en tot elke vorm van hulp zou worden onttrokken: „Er is geen speciale opvang voor personen die na een Dublin-overdracht naar Bulgarije terugkeren. Op het moment van de overdracht naar Bulgarije onderzoekt SAR in welke fase de asielprocedure van de overgedragen persoon zich bevindt om te bepalen waar deze moet worden ondergebracht. De Bulgaarse wetgeving staat de intrekking van de opvangvoorwaarden toe indien een asielaanvraag is opgeschort als gevolg van de verdwijning van de verzoeker. In de praktijk past SAR dit recht op intrekking toe op personen die op grond van de Dublin-verordening zijn overgedragen. In de meeste gevallen wordt deze personen de opvang in de opvangcentra onttrokken. Asielzoekers die niet in een opvangcentrum verblijven, krijgen geen eten of drinken en krijgen geen psychologische ondersteuning. Er zijn dus gegronde redenen om te betwijfelen of een persoon die op grond van de Dublinverordening naar Bulgarije is overgedragen, toegang heeft tot de minimale opvangvoorzieningen.

Dat BULGARIJE bekend staat om zijn rampzalige behandeling van personen die internationale bescherming zoeken, het racisme dat in het land woedt, de corruptie en de moeilijkheden bij de toegang tot de arbeidsmarkt en tot huisvesting.

Dat het rapport van de OSAR met name melding maakt van deze problematiek in verband met de arbeidsmarkt, die nog is verergerd als gevolg van de oorlog in Oekraïne: “Toegang tot de arbeidsmarkt is gegarandeerd na een termijn van drie maanden na de persoonlijke registratie en voor de gehele duur van de procedure. De economische situatie in Bulgarije blijft echter moeilijk. Alle vooruitgang die na het einde van de COVID-19-pandemie was geboekt, werd begin dit jaar opnieuw tenietgedaan door de oorlog in Oekraïne. Onder deze omstandigheden is het voor asielzoekers en personen met een beschermingsstatus nog moeilijker om werk te vinden en in hun levensonderhoud te voorzien.”

Dat in datzelfde rapport ook de problemen op het gebied van huisvesting aan de orde komen: “Personen met internationale bescherming ondervinden grote moeilijkheden bij het vinden van huisvesting buiten de opvangcentra. Deze moeilijkheden zijn enerzijds te verklaren door een gebrek aan financiële middelen en anderzijds door problemen met de registratie bij de burgerlijke stand. Om een huurovereenkomst te sluiten, zijn geldige identiteitsdocumenten vereist, documenten die alleen kunnen worden verkregen met een identificatienummer dat is afgegeven door de “nationale burgerlijke standdatabase”. Om dit nummer te verkrijgen, moet men echter zijn woonplaats opgeven. Toegang tot sociale bijstand is aan dezelfde eis onderworpen, en dus aan dezelfde vicieuze cirkel. Bovendien is het niet (neer) mogelijk om het adres van het opvangcentrum als woonplaats op te geven. De wet staat kwetsbare personen die een beschermingsstatus hebben verkregen toe om nog maximaal zes maanden in hun opvanginstelling te blijven, behalve in geval van een toename van het aantal aankomsten.

Het opvangcentrum verstrekt hen daarentegen geen eten meer.

Dit bevestigt dat de verzoeker bij terugkeer naar Bulgarije zonder huisvesting zou komen te zitten en op geen enkele wijze in een opvangcentrum zou worden ondergebracht.

Dat de problematiek rond racisme in Bulgarije eveneens uitgebreid is gedocumenteerd door diverse bronnen, en met name een rapport van het OHCHR van november 2023: “Een andere deskundige merkte op dat de Ombudsman in zijn rapport van vorig jaar had vastgesteld dat haatzaaiende uitlatingen steeds vaker voorkomen in de Bulgaarse samenleving. Deze deskundige uitte haar bezorgdheid over het feit dat leden van extreemrechtse nationalistische partijen zich schuldig hebben gemaakt aan haatzaaiende uitlatingen tegen onder meer Roma, etnische Turken, joden, moslims, migranten en vluchtelingen, met name tijdens verkiezingsperiodes.

Volgens de informatie waarover het Comité beschikt, voegde diezelfde deskundige eraan toe, is er reden tot bezorgdheid over het voortduren van raciale profilering, mishandeling, foltering, sterfgevallen in hechtenis, machtsmisbruik en buitensporig geweld door wetshandhaverstijdens detentie en op politiebureaus tegen personen en groepen die onder het Verdrag vallen, waaronder etnische minderheden en migranten, in het bijzonder Roma.

Volgens de informatie waarover het Comité beschikt, benadrukte de deskundige ook, blijft de toegang van asielzoekers tot het Bulgaarse grondgebied zeer beperkt, wat leidt tot systematische terugsturingen, geweld en illegale grensoverschrijdingen. Zo werden asielzoekers en migranten, waaronder kinderen en kwetsbare personen, in erbarmelijke omstandigheden aan de grens achtergelaten, zonder toegang tot asielprocedures of noodhulp (zoals de verstrekking van voedsel, water en onderdak), aldus de deskundige. Volgens de rapporten die het Comité heeft ontvangen, voegde zij eraan toe, blijven xenofobie en rassendiscriminatie tegen migranten, vluchtelingen, asielzoekers en staatlozen in Bulgarije bestaan.

Wat hem betreft, kon de verzoeker uitleggen dat hij in Bulgarije was mishandeld.

In tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, wilde hij niet uit eigen beweging een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije indienen vanwege de erbarmelijke opvangomstandigheden in dat land.

Uit verschillende bronnen blijkt echter dat de omstandigheden waarin migranten verkeren hen dwingen een dergelijk verzoek in te dienen.

Volgens het medium "Info Migrants": "Ik ben in 2021 na de val van het regime uit Kabul vertrokken om naar Pakistan te gaan", begint deze voormalige militair, met rechte houding, gekruiste armen en een zonnebril op zijn hoofd. Zijn ballingschap ging verder in Iran en vervolgens in Turkije. Van daaruit verliep het oversteken van de grens met Bulgarije 'zonder problemen' — hoewel de terugsturingen daar doorgaan, komen veel ballingen er bij de eerste pogingen al aan.

Zodra hij voet op Europese bodem zette, werd Sohrab door de Bulgaarse autoriteiten aangehouden en in het detentiecentrum voor migranten in Busmantsi geplaatst. Dit is vaak het geval voor ballingen die worden aangehouden zonder identiteitspapieren op zak. Om daar niet maandenlang te blijven zitten en niet met uitzetting te worden bedreigd, heeft Sohrab in dit centrum een asielaanvraag ingediend: "Ik had geen keuze". Na 14 dagen kwam hij er vrij uit.

Velen worden bij aankomst in hechtenis genomen, en dat onder bijzonder moeilijke omstandigheden: "Zelfs als ze op eigen kracht asielzoekerscentra bereiken, worden veel migranten in eerste instantie naar detentiecentra gestuurd. Daar ondergaan ze veiligheidscontroles, krijgen ze een verplaatsingsvergunning van de politie... En dienen daar hun asielaanvraag in", nuanceert Diana Radoslavova van de ngo Voice in Bulgaria.

Ter herinnering: detentiecentra zijn oorspronkelijk opgericht om afgewezen asielzoekers vast te houden met het oog op hun uitzetting. De detentieomstandigheden zijn er zwaar, volgens verschillende getuigenissen die door InfoMigrants zijn verzameld. Voor iemand die net op Bulgaars grondgebied is aangekomen, is het dus niet vanzelfsprekend om te begrijpen wat er aan de hand is."

Dat de getuigenis van de verzoeker overeenkomt met de verschillende bronnen over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije.

Dat het standpunt van de OSAR overigens bijzonder duidelijk is wat betreft de overbrengingen naar Bulgarije, aangezien zij stelt:

"OSAR is van mening dat een persoon die tegen zijn wil en onafhankelijk van zijn persoonlijke keuze naar Bulgarije wordt overgebracht, in een situatie van extreme materiële behoefte terecht komt. Hij krijgt daar geen enkele steun om in zijn meest elementaire behoeften te voorzien. Gezien het daaruit voortvloeiende risico op schending van artikel 3 EVRM, acht OSAR de overbrengingen naar Bulgarije onrechtmatig. De organisatie vraagt zich bovendien af of het redelijkerwijs te verwachten is dat iemand wordt teruggestuurd naar een land waar de autoriteiten hem of haar in het verledengeweld hebben aangedaan. De OSAR vraagt om af te zien van overbrengingen naar Bulgarije.

OSAR is van mening dat het Bulgaarse asielsysteem ernstige tekortkomingen vertoont en dat er daarom in het kader van de Dublinverordening geen overbrenging naar Bulgarije mag plaatsvinden. Bulgarije biedt geen enkele vorm van integratiehulp personen met een beschermingsstatus worden daar blootgesteld aan existentiële moeilijkheden. Volgens de OSAR moet daarom ook worden afgezien van elke overdracht van deze personen naar Bulgarije.

Dat de verzoeker bij terugkeer naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dat het dus aan de rechtbank hier ter zake is om vast te stellen dat de bestreden beslissing in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen en derhalve nietig moet worden verklaard.

- Derde tak: criteria van Verordening 604/2013

Overwegende dat artikel 17 van Verordening 604/2013 een discretionaire bepaling Clausule invoert, die een lidstaat toestaat om zich, ondanks de toewijzingscriteria van Verordening 604/2013, om humanitaire redenen bevoegd te verklaren voor de behandeling van een asielverzoek.

Dat de verzoeker in deze zaak een gezin heeft in BELGIË, met name een oom die daar met zijn gezin woont, evenals talrijke neven en nichten, aan wie allen een verblijfsvergunning of de Belgische nationaliteit is toegekend.

Dat er onbetwistbaar sprake is van een privé- en gezinsleven tussen hen, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, en dit des te meer omdat zij aantonen dat verzoeker van plan was zich naar de woonplaats van zijn oom te begeven om zijn asielprocedure voort te zetten.

Dat dit aspect hierna nader zal worden toegelicht.

Dat de tegenpartij, zonder de kwestie van het privé- en gezinsleven van de verzoeker te onderzoeken, heeft geweigerd de soevereiniteitsclausule toe te passen.

Dat, gelet op het voorgaande, waarvan de tegenpartij zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet onbekend kon zijn, het aan haar was om zich uit te spreken over deze mogelijkheid van toepassing van de soevereiniteitsclausule, quod non.

Dat de bestreden beslissing daardoor in strijd lijkt te zijn met de in het middel genoemde bepalingen.

Dat bovendien het dwingen van de verzoeker om onder deze omstandigheden naar BULGARIJE terug te keren een duidelijke schending van artikel 3 EVRM vormt

- Vierde tak : Artikel EVRM

→ Principes

Overwegende dat artikel 17 van Verordening 604/2013 een discretionaire bepalingenclausule invoert, die een lidstaat toestaat om zich, ondanks de toewijzingscriteria van Verordening 604/2013, om humanitaire redenen bevoegd te verklaren voor de behandeling van een asielverzoek.

Dat de verzoeker in deze zaak een gezin heeft in BELGIË, met name een oom die daar met zijn gezin woont, evenals talrijke neven en nichten, aan wie allen een verblijfsvergunning of de Belgische nationaliteit is toegekend.

Dat er onbetwistbaar sprake is van een privé- en gezinsleven tussen hen, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, en dit des te meer omdat zij aantonen dat verzoeker van plan was zich naar de woonplaats van zijn oom te begeven om zijn asielprocedure voort te zetten.

Dat dit aspect hierna nader zal worden toegelicht.

Dat de tegenpartij, zonder de kwestie van het privé- en gezinsleven van de verzoeker te onderzoeken, heeft geweigerd de soevereiniteitsclausule toe te passen.

Dat, gelet op het voorgaande, waarvan de tegenpartij zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet onbekend kon zijn, het aan haar was om zich uit te spreken over deze mogelijkheid van toepassing van de soevereiniteitsclausule, quod non.

Dat de bestreden beslissing daardoor in strijd lijkt te zijn met de in het middel genoemde bepalingen.

Dat bovendien het dwingen van de verzoeker om onder deze omstandigheden naar BULGARIJE terug te keren een duidelijke schending van artikel 3 EVRM vormt

Dat artikel 8 dus ook de persoonlijke, sociale en economische relaties beschermt die de privésfeer van ieder mens vormen”.

Dat het “gezinsleven” “een geheel van feiten en realiteiten omvat die tegelijkertijd van biologische, sociologische, juridische en sociale aard zijn” en dat deze band “divers en veelzijdig is: band met de ouders, met de echtgenoot, met de kinderen, met broers en zussen, met vrienden, ...”[2].

Dat het Hof aldus heeft herhaald dat:

« [...] artikel 8 beschermt eveneens het recht om banden aan te knopen en te onderhouden met medemensen en met de buitenwereld en dat het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu [...]. Ongeacht het al dan niet bestaan van een “gezinsleven”, wordt de uitzetting van een gevestigde immigrant beschouwd als een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven. Het Hof zal, afhankelijk van de omstandigheden van de zaak die aan het Hof is voorgelegd, beslissen of de nadruk moet worden gelegd op het aspect ‘gezinsleven’ in plaats van op het aspect “privéleven ” (Uner, reeds aangehaald, § 59)”[3].

Uit de analyse van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat “295. Het essentiële onderdeel van het gezinsleven is het recht om samen te leven, zodat gezinsrelaties zich normaal kunnen ontwikkelen (Marckx tegen België, 1979, § 31) en de gezinsleden bij elkaar kunnen zijn (Olsson tegen Zweden (nr. 1), 1988, S 59). Het streven naar gezinshereniging en gezinshereniging in geval van scheiding zijn overwegingen die inherent zijn aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 (StrandLobben e.a. tegen Noorwegen [GC], 2019, § 205).”

De verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest NIEMIETZ tegen Duitsland van 16 december 1992, Serie A, nr. 251-B, blz. 33, § 29, gevolgd door met name de arresten HALFORD tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997, waarin het Hof, hoewel het oordeelde dat het „noch mogelijk, noch noodzakelijk” is om het begrip „privéleven” uitputtend te definiëren, heeft geoordeeld dat het te restrictief is om het te beperken tot een „intieme kring” waarin iedereen zijn privéleven naar eigen goeddunken kan leiden en de buitenwereld volledig buiten deze kring te sluiten. De eerbiediging van het privéleven moet ook in zekere mate het recht van het individu omvatten om relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen, ook op professioneel en commercieel gebied.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (verzoek nr. 70055/10) aan elke persoon die een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, een recht op een doeltreffende rechtsbehulp toegekend: „Het Hof is van oordeel dat de verzoekster op het eerste gezicht verdedigbare grieven had die zij voor de nationale rechtbanken kon aanvoeren, zowel op grond van artikel 3 als op grond van artikel 8 van het Verdrag, en dat bijgevolg artikel 13 van toepassing is”.

Dat het niet in aanmerking nemen van de gezinssituatie reeds is veroordeeld door het Hof aldaar, met name in arrest nr. 167.719 van 17 december 2016

[1] Europees Hof voor de Rechten van de Mens, arrest Slivenko tegen Letland, 9 oktober 2003, §96.

[2] J. ANDRIANTSIMBAZOVINA, „Het behoud van de gezinsband van vreemdelingen”, in F. SUDRE (red), Het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, Coll. Droit & Justice, nr. 38, Nemeis Bruylant, Brussel, 2002, blz. 213.

[3] Europees Hof voor de Rechten van de Mens, arrest Maslov tegen Oostenrijk, 23 juni 2008, § 63; door ons benadrukt.

«

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de cette disposition.

»

Wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt aangevoerd, onderzoekt de rechtbank eerst of er sprake is van een privé- of gezinsleven in de zin van het Verdrag, alvorens te beoordelen of dit door de bestreden handeling wordt geschonden.

Wat betreft de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en gezinsleven, moet uw raadsman zich verplaatsen naar het moment waarop de bestreden handeling werd verricht[1].

Bovendien wordt het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, feitelijk beoordeeld.

Dat de rechtbank in deze zaak moet onderzoeken of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privéleven.

Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van garantiërvordende aard zijn en niet louter een kwestie van goede wil of praktische regeling[2], enerzijds, en aangezien dit artikel voorrang heeft boven de bepalingen van de wet van 15 december 1980, anderzijds, is het aan de administratieve autoriteit om, alvorens een beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de analyse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onverbiddelijk is in die zin dat het stelt dat «

414. Noch artikel 8, noch enige andere bepaling van het Verdrag kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald type verblijfsvergunning. De door de autoriteiten voorgestelde oplossing moet de betrokken persoon echter in staat stellen zijn rechten op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, 2016, § 35). Met name indien de toekenning van een dergelijke verblijfsvergunning de begunstigde in staat stelt op het grondgebied van de ontvangende staat te verblijven en daar vrijelijk zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven uit te oefenen, vormt deze toekenning in beginsel een toereikende maatregel om aan de vereisten van artikel 8 te voldoen. In een dergelijk geval is het Hof niet bevoegd om zich uit te spreken over de wenselijkheid om de betrokken vreemdeling de ene wettelijke status te verlenen in plaats van de andere, aangezien deze keuze onder de soevereine beoordeling van de nationale autoriteiten valt (Hoti tegen Kroatië, 2018, § 121)”

[1] EHRM, Ezzoudhi tegen Frankrijk, 13 februari 2001, S 25; EHRM, Yildiz tegen Oostenrijk, 31 oktober 2002, S 34; EHRM, Mokrani tegen Frankrijk, 15 juli 2003, § 21.

[2] Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Conka tegen België, 5 februari 2002, § 83.

→ In Casu

Overwegende dat verzoeker in België woont, waar ook andere leden van zijn familie verblijven, waaronder met name zijn oom en diens gezin, alsmede talrijke neven en nichten..

Dat deze band voldoende is om te oordelen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft zoals gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Hamidovic van 4 december 2012 (dossier nr. 31956/05), het gezin beschermt.

Dat in deze zaak de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk vormt op het privé- en gezinsleven van verzoeker, aangezien verzoeker, indien de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd, gedwongen zou zijn om voor onbepaalde tijd de banden te verbreken en zou moeten terugkeren naar een land dat hij nochtans heeft verlaten.

Dat deze inbreuk alleen is toegestaan indien zij in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Dat dit in de onderhavige zaak duidelijk niet het geval is.

Dat er geen overtreding ten laste van verzoeker kon worden vastgesteld.

Dat verzoeker bij zijn gezin moet kunnen blijven en zijn asielprocedure tot een goed einde moet kunnen brengen.

Dat uit de analyse van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, toegepast op de situatie in deze zaak, blijkt dat de bestreden beslissing op flagrante wijze in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen.”

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op het verzoekschrift, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker heeft verzuimd om op een duidelijke wijze toe te lichten hoe de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 5 en 13 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Het enig middel is op deze punten dan ook onontvankelijk.

Ofschoon de verzoeker gewag maakt van een schending van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet) brengt hij in wezen een inhoudelijke betwisting naar voor, zodat zijn kritiek verder zal worden onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De verzoeker geeft in een eerste middelenonderdeel aan dat hij zijn meerderjarigheid betwist. Hij stelt dat hij een bewijs van zijn minderjarigheid heeft gevoegd bij het verzoekschrift en dat de Raad, indien deze van oordeel is dat de verzoeker minderjarig is, de bestreden beslissing onverwijld dient op te schorten.

De bestreden beslissing bevat de volgende vaststellingen omtrent verzoekers meerderjarigheid:

“Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 03/10/2009. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene. Op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit bleek dat hij reeds in Bulgarije werd geregistreerd in het kader van een asielaanvraag werd op 09/12/2025 een informatieverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 met het oog op verkrijgen van relevante informatie betreffende de verklaarde leeftijd, het verblijfsstatuut en familieleden van betrokkene. Dit verzoek werd op 12/12/2025 beantwoord door de Bulgaarse instanties. Betrokkene is in Bulgarije gekend onder volgende identiteit: S., N., (...)2004, NAT. Afghanistan.

Betrokkene legde een elektronische taskara neer met als geboortedatum (...)2009. De datum leek echter te zijn gewijzigd en bij analyse van het document werd een andere geboortedatum vastgesteld, m.n. (...)2004, de datum die door Bulgarije gehanteerd werd.

Op 15/01/2026 werd tevens een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven). De conclusie luidt als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat I. N. op datum van 15-01-2026 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.” De medische test toonde aan dat betrokkene ouder dan 18 jaar is. Zijn geboortedatum werd vastgelegd op (...)2004.”

De verzoeker nodigt de Raad met zijn betoog uit om zich uit te spreken over de vaststelling dat hij meerderjarig is. De Raad beschikt echter niet over de rechtsmacht om hierover te oordelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, na een medisch onderzoek en een onderzoek van de door de verzoeker voorgelegde documenten (taskara, vaccinatieboekje) op 15 januari 2026 heeft geoordeeld dat de verzoeker meerderjarig is. Het medisch onderzoek werd uitgevoerd conform artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de Voogdijwet). Deze wet stelt dat medisch onderzoek het definitieve bewijsmiddel vormt voor leeftijdsbepaling bij twijfel. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker op 15 januari 2026 21,5 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 2 jaar. In de akte van kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij wordt de mogelijkheid vermeld om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Uit niets blijkt dat de verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

Waar de verzoeker de Raad thans uitnodigt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beslissing van de Dienst Voogdij, wordt erop gewezen dat de Raad slechts rechtsmacht heeft voor de bevoegdheden die hem zijn toegewezen op grond van artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dit zijn de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De beslissing van 15 januari 2026 tot bepaling van verzoekers leeftijd werd evenwel genomen op grond van

artikel 7 van de Voogdijwet, zodat de Raad hier geen rechtsmacht over heeft. Er blijkt niet dat de beslissing van de Dienst Voogdij werd vernietigd door de Raad van State en deze moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet. De verweerder vermocht hierdoor de verzoeker te beschouwen als een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming. De Raad is zonder rechtsmacht om zich uit te spreken over verzoekers betwisting van de vastgestelde meerderjarigheid.

De door de verzoeker voorgelegde “*letter of identification*” is bovendien geen officieel identiteitsdocument, zodat hiermee evenmin afbreuk wordt gedaan aan de vaststellingen van de verweerder dat de verzoeker blijkens de informatie van de Bulgaarse instanties aldaar de geboortedatum (....) 2004 heeft opgegeven, dat op zijn elektronische taskara de geboortedatum naar (...) 2009 bleek te zijn gewijzigd en dat de analyse van de taskara een andere geboortedatum uitwees, namelijk (...) 2004, hetgeen ook de geboortedatum is die door Bulgarije werd gehanteerd. Al deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

3.4. In de overige middelenonderdelen wordt het zorgvuldigheidsbeginsel door de verzoeker aangevoerd in samenhang met zijn betoog inzake de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM geboden bescherming en in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker nopens de Dublin III-verordening werd gehoord op 5 maart 2026. Hij verklaarde toen dat zijn paternale oom, N. S., in België (Temse) verblijft. Hij maakte geen melding van enig ander in België verblijvend familielid.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen verdere verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 17 februari 2009, Onur v. het Verenigd Koninkrijk; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko v. Letland) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Over de banden tussen de verzoeker en zijn paternale oom wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 05/03/2026. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat zijn oom, zijnde N., S., ongeveer 48 jaar oud, in België woont en de Belgische nationaliteit heeft. Het gaat om een meerderjarig familielid met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Tenslotte verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in een andere Lidstaat verblijven.

(...)

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. (...) Hij stelde dat hij minderjarig was en dat niemand hem wilde helpen. Hij gaf aan dat hij voor België gekozen heeft omdat zijn paternale oom er woont en omdat België een mooi land is om te wonen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat het geen goed land is om te wonen. Hij stelde dat hij bij zijn paternale oom in België wil zijn.

(...)

Betrokkene verklaarde dat hij voor België gekozen heeft omdat zijn paternale oom er woont. Omwille van deze reden uitte hij tevens bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije. We wensen echter op te merken dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Het in België verblijvende familielid van betrokkene kan ten overstaan van betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Verder wijzen we er op dat het EHRM in verscheidene arresten oordeelde dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van betrokkene niet voorgelegd. We wensen tevens op te merken dat de tussen betrokkene en zijn oom bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder".

We wensen verder op te merken dat betrokkene als verzoeker om internationale bescherming onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn valt en dat hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning ook niet aangewezen is op zijn familie. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt

dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

(...)

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...)”

Uit de hierboven geciteerde overwegingen blijkt dat de verweerder, in tegenstelling tot in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wel degelijk verzoekers familiale banden in België heeft onderzocht en dat hij deze ook op uitdrukkelijke wijze in rekening heeft genomen in het kader van een eventuele toepassing van de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 17 van de Dublin III-verordening. De verweerder oordeelde echter dat het louter hebben van familieleden in België, gelet op de afwezigheid van dwingende redenen die zouden maken dat de verzoeker zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren, geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Waar de verzoeker thans gewag maakt van neven en een nicht in België en hij bij het verzoekschrift een kopie van hun verblijfskaarten bijbrengt, merkt de Raad op dat de verzoeker deze voorgehouden familieleden niet heeft vermeld toen hij op 5 maart 2026 werd gehoord door de diensten van de verweerder. Aan de verzoeker werd toen de vraag gesteld of hij familieleden (ouders, kinderen, broers, zussen, ooms, tantes, neven, nichten, grootouders) heeft in België, waarop hij enkel melding maakte van zijn paternale oom, S. N. (zie elektronisch administratief dossier, stuk 24). Dat de aanwezigheid van verzoekers voorgehouden neven en nicht in België bij het nemen van de bestreden beslissing niet concreet in rekening werd genomen, maakt dan ook geen onzorgvuldige besluitvorming uit nu de verzoeker zelf onzorgvuldig is geweest door zijn neven en nicht niet te vermelden toen hij hiernaar werd gevraagd en aangezien niet blijkt dat de verweerder op het moment van de bestreden beslissing kennis kon hebben van deze beweerde neven en nicht.

In zoverre de verzoeker zich met de verwijzing naar zijn oom, neven en nicht in België, beroept op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, merkt de Raad op dat de verzoeker tijdens zijn gehoor van 5 maart 2026 enkel heeft verklaard dat hij contact heeft met zijn paternale oom, dat hij elk weekend bij hem thuis is en dat hij hem niet helpt, maar soms wel kleren geeft (zie elektronisch administratief dossier, stuk 24). Voorts blijkt dat de verzoeker ten tijde van het treffen van de bestreden beslissing in een opvangcentrum te Sint-Niklaas verbleef, en niet bij zijn paternale oom die in Temse woont (zie elektronisch administratief dossier, idem).

De vage verwijzing naar de aanwezigheid van een oom, neven en een nicht in België wordt door de verzoeker louter ondersteund door de voorlegging van kopieën van hun identiteitskaart en verblijfstitels. De verzoeker brengt echter geen enkel concreet element naar voor, noch blijkt dit uit het administratief dossier, waaruit de aard en de intensiteit van verzoekers banden met deze familieleden kan blijken. De loutere verklaringen van de verzoeker dat hij in het weekend naar zijn oom gaat en dat deze hem soms kleren geeft maar niet helpt, wijst niet op dermate bijzonder hechte banden die kunnen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Aldus maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij in België daadwerkelijk banden heeft ontplooid die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van dergelijke beschermenswaardige banden blijkt evenmin uit de gegevens van het administratief dossier.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 17 van de Dublin III-verordening is derhalve niet aangetoond.

3.5. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onderende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, Jawo v. Duitsland (GK), nr. C-163/17, §§91-93)

Artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt terzake het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke

of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient de verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De verzoeker brengt, naast de verwijzing naar zijn jonge leeftijd, geen individuele elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat een overdracht naar Bulgarije om redenen die verband houden met zijn specifieke geval een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Wat verzoekers leeftijd betreft, merkt de Raad op dat hij een jonge man is van bijna 22 jaar oud. Er kan niet worden ingezien waarom deze leeftijd op zich de verzoeker extra kwetsbaar zou maken bij een overdracht aan Bulgarije. In tegendeel, de verzoeker is op een leeftijd waarop hij fysiek het sterkst is en uit niets blijkt dat de verzoeker psychische problemen zou hebben.

Met betrekking tot de bewering dat hij zou verklaard hebben in Bulgarije reeds te zijn *“mishandeld”*, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker tijdens zijn gehoor op 5 maart 2026 meldde dat de manier van leven in Bulgarije niet correct is, dat er geen toiletten en douches waren en dat hij meermaals ook geen eten gekregen heeft. In de bestreden beslissing gaat de verweerder hier uitdrukkelijk op in. Met de loutere bewering dat hij mishandeld werd in Bulgarije, weerlegt de verzoeker de beoordeling van de verweerder, die onder meer is gesteund op objectieve bronnen (zie *infra*), niet.

De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissing inhoudt dat de verzoeker wordt overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land op 12 november 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en gezien de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III-verordening. Overeenkomstig dit artikel is de verantwoordelijke lidstaat verplicht *“een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”*. Hieruit blijkt dat de verzoeker in Bulgarije nog een verzoek om internationale bescherming in behandeling heeft.

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreide afweging gemaakt over de procedures voor internationale bescherming en de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije op basis van (i) het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, *“Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria”*, laatste update op 27 maart 2025, zoals terug te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/>), (ii) de factsheet *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria”* die door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 werd opgesteld en die op 21 mei 2024 werd geactualiseerd, terug te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure>, en (iii) een verslag van een werkbezoek van de diensten van verwerende partij aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023. Deze documenten zijn toegevoegd aan het administratief dossier (zie elektronisch administratief dossier, stuk 37).

De verzoeker citeert in zijn enig middel meerdere malen uit een niet nader genoemd rapport van *“OSAR”*, een niet nader omschreven rapport van *“OHCHR”* van november 2023 en een persartikel van *“Info Migrants”*. Geen van de door de verzoeker geciteerde documenten wordt echter toegevoegd aan het verzoekschrift. Meer zelfs: de verzoeker verzuimt om ook maar enige verdere verduidelijking te geven omtrent het precieze rapport (uitgebracht in welk jaar?) van OSAR waaruit hij heeft geciteerd, en hij verduidelijkt ook niet over welk persartikel van Info Migrants en welk rapport van het OHCHR het precies gaat. De verzoeker maakt geen melding van de vindplaats van de desbetreffende rapporten en artikel op het internet. De Raad kan dan ook niet verifiëren of de citaten in het verzoekschrift overeenstemmen met deze of gene passages uit objectieve, recente en gezaghebbende bronnen. Daar waar de verzoeker geheel nalaat om zijn bronnen te staven, weerlegt hij de concrete informatie die de verweerder heeft gehanteerd en die aan het administratief dossier is toegevoegd, op geen enkele wijze.

De Raad merkt voorts op dat de verweerder, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden beslissing, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije. De verweerder maakt een grondige analyse van de hoger genoemde recente en gezaghebbende informatie en concludeert als volgt:

“We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen tevens te benadrukken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.”

De verweerder heeft bij het treffen van het voorliggende overdrachtsbesluit eveneens rekening gehouden met verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop hij eerder in Bulgarije werd behandeld. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Betreffende de verklaring van betrokkene dat de manier van leven in Bulgarije niet correct is, dat er geen toiletten en douches waren en dat hij meermaals geen eten kreeg, wensen we vooreerst op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

(...)

Betrokkene verklaarde dat de manier van leven in Bulgarije niet correct is: er waren geen toiletten en douches en hij kreeg meermaals geen eten. Het AIDA-rapport stelt dat de opvangomstandigheden in Bulgarije bijzonder moeilijk blijven op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86).

Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDArapport, blz. 17-18, 87).”

Aan de kwaliteit van en de levensomstandigheden in de opvangcentra werd aldus eveneens de nodige aandacht besteed. Met het betoog in het verzoekschrift slaagt de verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de hierboven aangehaalde genuanceerde afwegingen omtrent de beschikbaarheid en de kwaliteit van de opvangvoorzieningen in Bulgarije. De loutere omstandigheid dat de kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten alsook de hygiëne in de open opvangcentra niet ideaal zijn, volstaat niet om de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het arrest Jawo van het Hof van Justitie, te bereiken. Het Hof van Justitie gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punt 93).

Met betrekking tot de toegang tot en de capaciteit van opvangvoorzieningen bij overdracht aan Bulgarije stelt de verweerder het volgende vast:

“Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (‘Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres’, AIDA-rapport, pagina 81).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, pagina’s 16 en 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, pagina 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, pagina 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (informatieblad, pagina 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22.518 in 2023 naar 1250 in 2024 (zie pagina 9 van het AIDA-rapport van 2024; en pagina 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina’s 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om nietkwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, pagina 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de

opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was.

Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50)."

De verzoeker doet met zijn niet nader geduide citaten uit een ongedateerd rapport van OSAR geen afbreuk aan de recente en gezaghebbende informatie waarop de verweerder steunt. De verzoeker toont niet concreet aan dat hij geen toegang zal hebben tot een opvangcentrum bij overdracht aan Bulgarije.

Voorts wordt ook rekening gehouden met de mogelijkheden van asielzoekers om te werken alsook op het risico op detentie bij overdracht aan Bulgarije:

"Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88-89).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de 3 dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9)."

Ook verzoekers verklaring dat hij in Bulgarije geen verzoek om internationale bescherming indiende en de beweerde gedwongen vingerafdrukkenafnamen worden concreet in rekening genomen:

"Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije zijn vingerafdrukken gegeven heeft aan de politie, wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Bulgarije geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Bulgarije de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in

een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen ”.

De verwijzing naar een niet nader genoemd artikel van Info Migrants, waarvan het bestaan op geen enkele wijze kan worden geverifieerd, doet geen afbreuk aan deze bevindingen.

De verweerder besluit, na een gedegen en zeer uitgebreid onderzoek van de te verwachten gevolgen bij overdracht aan Bulgarije, dat er wel degelijk kritische bemerkingen zijn omtrent bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, doch dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, heeft de verweerder zich aldus niet beperkt tot een loutere toepassing van het principe van het wederzijdse vertrouwen tussen de lidstaten en wordt er wel degelijk een nauwkeurig onderzoek gevoerd, aan de hand van objectieve rapporten en verzoekers eigen verklaringen, naar de mogelijke risico's op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers verwijzing naar en citering uit niet nader geduide informatiebronnen volstaat niet om de door de verweerder gemaakte beoordeling te weerleggen.

Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op een persisterend racisme in Bulgarije ten opzichte van migranten, vluchtelingen en verzoekers om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat de verzoeker zulks in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment heeft opgeworpen als reden waarom hij niet aan Bulgarije zou kunnen worden overgedragen. Voorts blijkt uit de door de verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie (die wederom niet wordt gestaafd aan de hand van een officiële publicatie en die bovendien blijkens het verzoekschrift een publicatie betreft uit 2023) niet dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij heden te dage niet bij machte zijn om verzoeker een passende bescherming te bieden bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

3.6. Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling van verzoekers omstandigheden op gezaghebbende en recente informatiebronnen omtrent de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije alsook op de relevante stukken van het administratief dossier die verzoekers specifieke situatie betreffen.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Bulgarije wordt onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, of in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van de specifieke omstandigheden van zijn individuele geval.

De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie in het arrest Jawo heeft gesteld dat de hoge drempel van zwaarwegendheid slechts bereikt is *“wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*. De verzoeker toont niet aan dat deze hoge drempel *in casu* zou zijn bereikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt eveneens dat geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 17 van de Dublin III-verordening werd aangetoond.

3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST

C. DE GROOTE